

Tessalonicenzen

Door: D.T. Brinkman

Inleiding

Deze brieven bevatten het méést belangwekkende, maar ook onbekende, onderwijs over de toekomst van de gelovige, namelijk het geheimenis van de wegrukking of 'opname' van de gemeente¹⁾ en de wederkomst.

De opname van de gemeente, is een leerstellige –of moet ik niet liever zeggen: een Bijbelse- waarheid, welke sinds haar (her)ontdekking onder vuur ligt. Niet bij de ongelovigen, die maakt het niet uit of we nu wel of niet in een 'opname' geloven. Maar vooral in de kringen van gelovigen. En dan in het bijzonder de Reformatorische kringen. Zij hebben deze Bijbelse waarheid vaak 'te vuur en te zwaard' bestreden. De reden is omdat deze eenvoudigweg niet binnen de 'theologische kaders' past. De vraag is echter: laten we de Bijbel als laatste autoriteit aan het Woord of laten we onze theologische opvattingen prevaleren?

Ontstaan van de gemeente

De Gemeente van Tessalonica was de 2^e "Europese gemeente", na Filippi, ontstaan uit het zendingswerk van Paulus en Silas ^{Hand. 17}. In 1 Tess. 1, 2 blikt Paulus hierop terug en hij prijst de gelovigen in Tessalonica dat zij het Woord van God aannamen ondanks de hevige tegenstand van de Joden. Hij zegt ze dat ze daarmee deelgenoot zijn geworden aan het lijden van hun Joodse broeders in Judea. Ze hebben hetzelfde te verduren gekregen.

Paulus heeft deze gemeente nooit tot last willen zijn en nam daarom van hen geen financiële vergoeding voor zijn levensonderhoud; in deze periode werkte hij om in zijn eigen onderhoud te voorzien en werd tevens financieel bijgestaan door de gemeente in Filippi – zie de inleiding op de Fillipenzen.

Tessalonica was een gemeente die hem na aan het hart lag ^{1 Tess. 2:17-20}. Hij noemt hen zelfs "mijn erekrans". Is dat niet een geweldig compliment aan deze gelovigen? En dat voor een gemeente die nog erg jong was, ca. 6 maanden! Dit geeft aan hoe overtuigd Paulus was van hun oprechte geloof!

Timoteüs

Paulus wilde de gemeente graag bezoeken, maar dit was hem tot dan onmogelijk gebleken. Hij was nu in Korinthe, waar hij uiteindelijk twee jaar bleef, en schreef hen de 1^e en 2^e brief van daar. Toen hij in Athene was stuurde hij Timoteüs naar ze toe, zelf reisde hij vanuit Athene samen met Lukas naar Korinthe. En nadat Timoteüs hen daar 'versterkt had' voegde hij zich weer bij Paulus met goede berichten over de gemeente

^{1 Tess. 3}

Inhoud (kern) van de brief

1 Tessalonicenzen

De reden dat Paulus de eerste brief schreef was deze: in deze gemeente waren er vragen over "hoe het zou gaan wanneer de Here Jezus terug zou komen".

Er waren, waarschijnlijk door de vervolging of door ouderdom, inmiddels mensen overleden en men leefde met vragen over het een en ander. Zoals gezegd was de gemeente nog erg jong en hadden Paulus –en Timoteüs- hun slechts kort kunnen onderwijzen, vergeleken met sommige andere gemeenten.

¹ Natuurlijk zijn er meer delen in Gods Woord die hierover handelen, de Tessalonicenzenbrief is echter het méést expliciet in haar bewoordingen over dit geheimenis.

Paulus zet ^{1 Tess. 4:13-18} uiteen, in heldere bewoordingen, wat er zou gebeuren met hen die inmiddels overleden waren én wat er zou gaan gebeuren -bij de Wederkomst van de Here- met de levenden.

Zijn uitleg is **niet een eigen uitleg**. Want, zo opent hij dit gedeelte: "Dit zeggen wij u met een Woord des Heren" ^{1 Tess. 4:15}. Géén menselijke gedachten, nee: het is **een Woord van de Here zelf**. En hij wil niet dat ze onkundig (onbekend) zijn daarmee (vers 13).

Puntsgewijs opgesomd zegt Paulus de gemeente ^{1 Tess. 4:15-17}:

1. de levenden zullen, bij de [Grondtekst: *fysieke* of *lichamelijke*] wederkomst van de Here, niet vóór de overledenen naar de Here gaan;
2. de Here zal zelf -*fysiek*-, op het teken, een **roepen**, bij de klank van de bazuin van God, neerdalen, *komen*, van de Hemel;
3. zij die "in Christus gestorven" zijn zullen **eerst** opstaan;
4. daarna zullen de levenden die achterbleven (*na het sterven van onze geliefde broeders en zusters uiteraard!*) samen met hen worden '**weggevoerd**', de Here tegemoet – en **voor altijd bij hem zijn**.

Het "weggevoerd" worden is een uitermate zwakke vertaling maar desondanks wel een vertaling die duidelijk maakt wat er staat te gebeuren. In de grondtekst staat: *harpadzo*. En dit woord betekent: oppakken; plukken; trekken; nemen "met geweld". Het zou dus beter vertaald kunnen worden als "**samen met hen worden weggerukt**". Het 'roepen' {*keluesma*} en de klank van de bazuin is als om de gestorvenen, hun lichamen, "te wekken" uit de slaap waarin zij zijn. Het woord wordt gebruikt om het roepen aan te geven waarmee bijvoorbeeld de jager zijn honden aanspoort, een kapitein -"alle hens aan dek"- zijn matrozen, een generaal die zijn soldaten -"ten aanval"- aanvuurt. Oftewel een harde, luide, kreet, vergezeld van bazuingeschal².

Huppeltje?

Opgemerkt moet worden dat de Here volgens deze tekst niet op de aarde komt, maar 'in de wolken' zijn Gemeente tot Zich trekt. Sommigen hebben verklaard dat de 'opname' niet meer zou zijn dan een 'huppeltje'. Een de Here slechts zéér beperkt tegemoet gaan, als gelovige, middels een 'vreugdesprong', om vervolgens samen met Hem op de aarde te zijn.

Vaak wordt ook de vergelijking gemaakt met de '*bruiloftsgasten die de bruidegom tegemoet gaan en met hem naar de bruiloftszaal gaan*'. Maar **dat** is niet wat hier staat; de tekst is volledig duidelijk: we zullen in de wolken de Here tegemoet gaan om met hem **weggevoerd** te worden. *Vanaf* deze aarde dus weggenomen, om samen met Hem naar de Hemelse gewesten, het huis van de Vader, te gaan – zie verder. Verder kan het "bruiloftsgasten-argument" absoluut geen stand houden omdat:

- (a) de Bruiloft des Lams **in de Hemelse Gewesten** plaatsvindt ^{Openb.19:6-10} en
- (b) bruiloftsgasten niet **vanuit de bruiloftszaal** de Here gaan "ophalen" maar hoogstens wachten om samen met Hem daar héén te gaan (vgl. de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden, welke ook model staan voor de Gemeente van Christus – Matt. 25:1-13 en zie ook Lukas 14:16-24).

Eerste opstanding

Deze wegrukking of opname van de gemeente is **de éérste opstanding**. Gods Woord spreekt hier duidelijk over in Fil. 3:11; helaas is hier de NBG ook weer erg matig in haar vertaling want er wordt in de oorspronkelijke tekst gesproken over een opstanding van tussen uit de doden. Net als dat er gesproken wordt over een éérste en tweede dood; is er ook sprake van een éérste en een tweede opstanding. Gods Woord is hier volkomen helder over; zij die deel uitmaken van deze éérste opstanding "van tussen de doden" zullen met Christus zijn: "en zij werden weder levend en heersten als koningen met

² Rev. W.B. Godbey†, Commentary on the New Testament, Vol. 3

Christus, duizend jaren lang. De overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren. Dit is **de eerste opstanding**" ^{Openb. 20:4-6}.

Gods Woord zegt het!

Op zeer veel plaatsen bevestigt Gods Woord dus de gang van zaken welke ook Paulus hier kort schildert: de in Christus gestorven doden staan op (eerste opstanding) en gaan samen met de dan nog levenden de Here tegemoet in de lucht, om samen met Hem te zijn – *de aarde zucht dan onder een vreselijk oordeel* - waarna Christus met de Zijnen terug keert en het Duizendjarig Vrederijk op aarde zal zijn. Na die duizend jaar zal de satan nog één keer proberen de macht te grijpen; deze poging resulteert er in dat hij gegrepen wordt en in de poel van vuur zal worden geworpen ^{Openb. 20:7-10}. Pas dán volgt "het laatste oordeel"; en ok pas dán staan de overige doden –zij die in ongelof gestorven zijn- op ^{Openb. 20:12}. Dat is de twééde opstanding, de "algemene opstanding der doden" zoals de kerken het vaak noemen, en de twééde dood.

Vertrouwing en bemoediging

In vers 18 zegt Paulus vervolgens, volgens de NBG-vertaling, "**Vermaant** elkander met deze woorden"- wat (wederom!) een onjuiste vertaling is. De Staten Vertaling zegt: "**Vertrouwt** elkander" en dit is juist. Want in de grondtekst lezen we *parakaleh'o* en dat betekent "verlang hiernaar, weest hier door getroost" en het wordt ook vertaald als "bid hier om". Het probleem dat hier 'opduikt' is dit: in de Christelijke, Roomse en Reformatorische, traditie was de opvatting dat de Here Jezus Christus zou terugkeren naar de aarde om vervolgens het Koningschap te aanvaarden waarbij dan het "oordeel over de levenden en doden" plaats zou vinden – de "algemene opstanding der doden" zoals deze ook in de geloofsbelijdenis(sen) is verwoord.

Wanneer we nu, volgens de normale hermeneutische principes, het bovenstaande letterlijk opvatten –en waarom zouden we dat niet doen?- dan blijkt dat er voordat de Here Jezus naar de aarde komt om Zijn Koninkrijk te vestigen kennelijk éérst nog iets anders gaat gebeuren, namelijk: de "wegrukking", van de aarde, van alle in Christus gestorvenen en de (dan nog) levenden.

Als een dief in de nacht...

We vinden deze woorden niet alleen in de Tessalonicenzen brief. Zoals we zagen wordt het ook gevonden in ondermeer de Openbaring van Johannes. Maar ook in 1 Kor. 15:51-53 lezen we dit en hier zien we dat het een **geheimenis** {*mysterion*} betreft. Met andere woorden: iets wat de ongelovigen niet weten, niet zullen begrijpen of beseffen – het is één van de geheimenissen welke Paulus mocht openbaren aan de Gemeente van Christus. Daarom ook gaat hij verder in Hoofdstuk 5 met te verklaren: "gij weet zelf zeer goed, dat de dag des Heren zó komt, als een dief in de nacht. Terwijl **zij** zeggen: het is alles vrede en rust, overkomt **hun**, als de weeën van een zwangere vrouw, **een plotseling verderf**" [...] "Maar **gij**, broeders, zijt **niet** in de duisternis" ^{1 Tess. 5:1-4}.

Het plotselinge verderf –*Grieks: ol'ethros*, oftewel: *dood, straf, vernietiging*- overkomt degenen die achterblijven, met andere woorden: de ongelovige wereld. Hén overvalt dit; net als in de dagen van Noach. En er zal, net als toen, geen ontsnappen meer aan zijn. Dit doet ons denken aan wat de Here Jezus ook onderwees in Matteüs 24. Paulus' uitleg is dan ook daar volledig op gebaseerd. Het zijn deze Woorden van de Here waar hij zijn onderwijs aan ontleent – immers: "met een woord des Heren"? Dit "met" kan ook vertaald worden als "op grond van", "op", "samen met" – oftewel: "**Conform het Woord** {*logos*} **van de Here**". En dit woord was hen **zeker niet** onbekend! Daarom kan Paulus daar naar verwijzen wanneer hij de Gemeente zegt dat hen dit niet zal overvallen; zij kenden de woorden van de Here en wat Paulus hier doet is het expliciet verwoorden: Hij komt terug om de gemeente weg te rukken van de aarde vóórdat Hij het oordeel over de wereld laat gaan. Zoals Hij zelf beloofd had:

“want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en **zal u tot Mij nemen**, opdat **ook gij zijn moogt, waar Ik ben**” Joh. 14:1-5.

De Here belooft hier persoonlijk dat Hij de gelovigen **tot zich** zal nemen zodat zij mogen zijn **waar Hij is**. En waar Hij is, en waar Hij ons naar toe zal brengen, zegt hij ook: **in het Huis van Zijn Vader** Joh. 4:1. Ook hier wederom de bevestiging dat de wegrukking van de Gemeente – een “opname” in de Hemelse gewesten – een feit is, door de Here Jezus zelf beloofd. Een “huppeltje” of “de bruidegom ophalen” is dus totaal niet aan de orde.

Geestelijke wapenrusting

In de navolgende verzen benadrukt Paulus dat de Gemeente, de gelovigen, niet bezorgd moeten maken; immers: de gelovige “weet van de hoed en de rand”. Ook stipt hij kort de ‘geestelijke wapenrusting’^{1 Tess. 5:8,9} aan wat hij later in de brief aan Efeze^{Ef. 6:13-17} verder, uitgebreider, doet. Mogelijk een illustratie die hij in zijn mondelinge onderwijs vaker had gebruikt aangezien hij deze tot twee keer toe aanhaalt in zijn brieven.

Vermaningen

Hij sluit de brief af met een aantal ‘vermaningen’; nadat hij hen deze schets van de toekomst van de gelovige had gegeven vertrouwt hij er op dat ze hiermee zullen rekenen en hun leven zullen inrichten op een spoedige komst van de Here om hen tot zich te nemen.

2 Tessalonicenzen

De 2e Tessalonicenzenbrief is vrij kort na de eerste geschreven. De aanleiding was dat in de gemeente te Tessalonica een aantal gelovigen kennelijk ‘op de loop’ gegaan was met wat Paulus in zijn éérste brief schreef^{2 Tess. 2:1-2}.

Sommige commentatoren menen dat de verwachting van de opname zó sterk geworden was dat sommigen zelfs hadden besloten hun werk op te zeggen – dit lijkt mij onjuist; in de brief lezen we namelijk dat er, volgens Paulus, “sommigen” zijn die “ongeregeld leven”. Ze houden de hand op bij anderen en werken niet voor hun eigen brood. Paulus wijst ze daarom op zijn eigen voorbeeld in dezen – toen hij bij hen was voorzag hij toch ook in zijn eigen levensonderhoud? Daarom stelt hij: iedereen (die kan) moet gewoon werken^{2 Tess. 3:6-12}.

De reden dat Paulus dus de brief schrijft moet meer gezocht worden in het feit dat hij de gemeente er op wil wijzen dat ze zich aan zijn mondelinge en schriftelijke onderwijs moeten vasthouden en zich niet het hoofd op hol moeten laten brengen – daarnaast geeft hij nog een stukje éxtra uitleg over de opname van de gemeente.

Als eerste schrijft^{2 Tess. 1:10} hij “wanneer Hij komt, om op die dag verheerlijkt te worden in zijn heiligen en met verbazing aanschouwt te worden in allen die tot geloof gekomen zijn”. De gelovigen zullen hun Heiland zien in zijn verheerlijkte staat; en dat is natuurlijk iets waar de gelovige zich geen voorstelling van kan maken, hoe Hij er dan uit zal zien. Daarom zal er verbazing zijn hierover!

Verder deelt Paulus mee dat de opname van de gemeente vooraf gegaan zal worden door de openbaring van de antichrist^{2 Tess. 3-4}. Hij zal zich **in de Tempel Gods** zetten, en zichzelf laten aanbidden. Naar mijn oordeel zal de Tempel dan ook eerst herbouwd worden en de antichrist zich daar openbaren vóór dat de gemeente zal worden weggenomen. Het is immers ook niet voor niets dat Paulus in de 1^e Tessalonicenzenbrief schreef dat voor ons, als gelovigen, de komst van de Here **niet** “als een dief in de nacht” zal zijn? Wij hebben kennis van Zijn Heilige Woord en weten wat er staat te gebeuren. De wereld zal –wanneer de antichrist de Tempel zal ontwijden- hier alleen maar over juichen. Wij zullen daar in één van de allerlaatste tekenen in mogen zien van Zijn

aanstaande komst. We kunnen ons een scenario voorstellen dat er een man opstaat, bijvoorbeeld, die de spanningen in het Midden Oosten oplost, er voor zorgt dat de Tempel herbouwd wordt, en zich daar, in de Tempel "als een god" laat vereren hiervoor. De hele wereld zal hem er om toejuichen als hem dat lukt; net zoals dat men nu vaak idolaat popsterren en politici toejuicht. In dit verband zegt Paulus: "Laat niemand u misleiden"^{2 Tess. 2:3}. Deze misleider zal zich ten volle kunnen openbaren wanneer "de weerhouder" weggenomen is.

De weerhouder

Wie is die 'weerhouder'? Daarover is enige discussie. De valse leer en de wetteloosheid was al in opkomst, ook of met name in de Gemeente van Christus. En dit is de afgelopen 2000 jaar alleen maar erger geworden – tegenwoordig mogen predikanten zelfs vanaf de preekstoel openlijk belijden totaal niets te geloven, atheïst te zijn. Dat is de wetteloosheid ten top. En dit zal, in de eindtijd, de 'grote verdrukking', alleen maar verder gaan met als toppunt de openbaring, in al zijn gruwelijkheid, van de antichrist.

God zal dit toelaten en heeft dit toegelaten zodat zij "die verloren gaan" **een leugen geloven** opdat ze **geoordeeld** worden **ómdat ze de waarheid niet wilden geloven**. De waarheid is hen voorgehouden, ze kunnen het lezen, horen, zien.. en toch gelooft men liever de leugen^{2 Tess. 2:10,11}. Of die nu in vrome leerstellige opvattingen, valse wonderen en tekenen (Charismatische "wonderpredikers" en valse "gebedsgenezers") verpakt is of in openlijk atheïsme, het blijft "de leugen". De hele Christelijke wereld is er mee vergiftigd. De gelovigen moeten 'vast staan' tegen deze dwalingen en vasthouden aan het onderwijs van de apostelen^{2 Tess. 2:15}.

De bekende predikant Paul Washer zei in één van zijn toespraken dat de Christelijke gemeente zich leraren bijeen heeft gehaald die valse leer brengen; hij noemde bijvoorbeeld Joel Osteen en zei: "deze predikers zijn een oordeel van God". Het is een oordeel dat de gelovigen over zichzelf afroepen doordat zij liever de leugen nalopen dan vast te houden aan het geopenbaarde Woord van God. Een verschrikkelijke constatering! Want, ... we moeten dan vaststellen dat grote delen van de Gemeente –althans, zij noemen zich Gemeente- dwaling nalopen en aldus, volgens Paulus, geoordeeld zullen worden. Zij behoren niet tot het Lichaam van Christus en zullen achterblijven wanneer Hij komt om Zijn Gemeente op te halen en te verenigen met Hem.

De weerhouder is, kan niemand anders zijn, dan de vertegenwoordiging van Christus op aarde: de Gemeente. Deze gemeente moet daarom rein blijven; het benoemen (wat bijvoorbeeld Paul Washer gedaan heeft en vele anderen met hem) van de valse leer ("tekenen") van de dwaling en de boodschappers hiervan is een opdracht in deze 2e brief^{2 Tess. 3:13-15}. Maar, zo zegt Paulus wel, "wijst hem terecht als een broeder". Mensen openlijk zwart maken of aan de schandpaal nagelen is niet wat Gods Woord ons leert; éérst moeten we ze terechtwijzen. Luisteren zij niet dan "Zijn ze u als een hoereerder en een tollenaar".

Slotopmerkingen

Deze twee brieven geven ons een scherp inzicht in "de eindtijd", de tijd die –mogelijk- heel dicht bij is. Het is een oproep te leven naar dit feit, er naar uit te zien, elkaar te bemoedigen met deze gedachte. Maar ook: om de gemeente rein te houden. Om zelf, als gelovige, rein te leven en ons te heiligen. Want: de komst van Christus is nabij!

Bronnen

- Ryrie Study Bible, expanded edition with NASB, © 1995, Moody Bible Institute;
- The Concise Bible Commentary, James M. Gray†, Moody Bible Institute
- Halley's Bible Handbook, 24^e editie, Dr. H. Halley†, Zondervan Publishing House;
- Strong's Grieks Lexicon op het Nieuwe Testament (SV), Importantia (NL)
- Rev. W.B. Godbey†, Commentary on the New Testament, Vol. 3